

Un conte de bona nit

Silvia Armangué Jorba

Conte presentat en el 16è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

—No, no sé explicar contes de bona nit, deixa-ho córrer. No. Què carat vols que et digui? No puc i punt. Que no podràs dormir...! gran cosa, ja veus. Tu no dorms ni amb conte ni sense. No i no. Que per què...? maca, a mi no me'n van explicar mai, de contes, o sigui que no et creuràs que me'ls inventaré. Si vols anem a mirar una altra peli, jaja...Sí, veus, aquí estic amb tu; si no vas molt mamat el Chuck no es pot suportar de cap de les maneres. Ara, aquell dia, te'n recordes...? hi érem tots, el Toto va portar merda de la bona...mai havia rigut tant...vam estar a punt de fer-nos del club de fans del Norris- en té, en té *tropecientos*, no és broma, t'ho juro- no sé quants dies imitant-lo, semblàvem tots imbècils... Aquella va ser una de les últimes bones...ja saps, quan l'Adri va tenir l'accident... i la Sara va marxar a Valladolid, *uff*, érem molt col·legues...em vaig quedar al forat, de veritat t'ho dic, va ser un pal, un pal molt negre...a casa, em van tallar el subministre. La paga, saps? Un costum dels vells...amb això i el què *curraba* els caps de setmana, sí, a la disco, venent herba, res, no et pensis... en tenia per anar tirant...Cony de tia, què pesada amb el conte, què t'ha agafat...? Uiiiiiii, la nena xica, no ploris ara, no no no, tinc un mal de cap que em surt per les orelles, si crides, *a-diós*, me'n vaig que em toqui l'aire...ei, te'n recordes, quan només teníem al cap posar-nos maques, que llegíem tot el dia Cuore, i QMD, i fèiem apostes a veure quina baixava més pes cada setmana...? Oooohhh, què bledes...i la dieta aquella del cucurutxo, jaaaa?...*Comer poco y follar musho*....la de tios que em vaig tirar...però m'entrava la gana encara més...em vaig obsessionar amb els xurros i la xocolata...el Selmo, el *madrilenyu*, m'hi va fer aficionar...follàvem al seu cotxe, el *trasto* aquell del seu germà que no duia ni equip de música...acabàvem fets

pols, no hi havia manera de fer-ho sense menjar-te el respatller o clavar-te el canvi al cul...ooohh, què bons eren aquells xurros amb xocolata calenta...no ho saps prou...clar, el vaig deixar. Em vaig engreixar dos quilos sis-cents en tres setmanes, allò no anava bé...I a més, estava penjada del Miky...em va dir, el Miky, si no deixes els porros, no et vull veure més...i ho vaig deixar...t'ho juro i ja ho saps...ara, el mono no me'l treia ningú...ni les ploreres, ni la mala folla...bevia pels descosits...va ser quan la mare em fotia sermons ara sí i després també...no podia suportar que deixés l'institut...el vell em deia que estava matant la mare, que acabaria desgraciant-me la vida...mira, jo, als vells, sempre els he volgut, saps... però vivien a la feina, i a casa, que hi paraven poc, només volien descansar, el Tano i jo els molestàvem... no m'hi he entès mai, amb els vells...a mi, em va pujar l'àvia, quan l'àvia es va morir va ser com si perdés el pare, la mare i el germà junts...no, tia, no em ploris més, noooo, *vinga*, un conte per la nena, mmmmmmm, a veure, a veure.....una vegada hi havia...mmmmm...una princesa moooooolt bonica....tota priiima....sí, amb un IMC de disset-i-mig.....cabells rinxolats negres, ulls de nimfa....la roba li queia com a la Kate....era una princesa tímida, perquè vivia sola en un pis immens, a un gratacel de Manhattan...tenia un gos preciós i una *tele* grandiosa de plasma al dormitori....uf, ho sento, fins aquí el conte, *tia*, que no em surt més...un estiu, no sé com m'ho vaig fer, bé, el Miky m'ho va ficar al cap, em vaig treure el títol de *Soco*, a la Creu Roja... jo feia tot el què em deia...estava colada, la mare estava més contenta, no parava de dir-me: aquest, nena, aquest noi sí que m'agrada, és molt bona influència per tu, a mi la influència me la duïa fluixa, a mi el què m' agradava és que era un *tio* d'una

peça, mantenia l'equilibri, m'entens? Si deia una cosa era allò, em volia de veritat, no per follar i adéu, bé, també em volia per follar, jo mai havia fet sexe com amb ell, ens posàvem a cent a qualsevol banda, un cop ens ho vam fer al metro, era tard, al vagó només hi havia un paio dormint, uff, per poc ens enxampen, a l'altra parada van pujar tot de *yayos*, vam riure sense parar, ho vam acabar a un passadís, a peu dret; un altre cop, ens vam enrotllar als emprovadors del Zara, no sé si allà també hi posen càmeres, és igual, devien quedar contents, sempre estava a punt per fer-li una mamada, em tornava boja, m'agenollava i se li menjava, em tenia que parar per mirar-lo, ell tirava el cap endarrere, tancava els ulls, llavors, sí, perdia l'equilibri, em deia de tot, se'm follava com un boig, m'agradava que perdés els estreps amb mi, només quan ho fèiem, en aquells moments, manava jo...bé, ja m'entens...bevia d'amagat seu, no volia que sofrís, jo ho volia anar deixant de mica en mica, com als col·legues, només em calia temps, va ser quan ell va començar a fer el *baixón*, ja no estava mai content, al seu pare li havien diagnosticat un càncer, ja saps, i ell es va enfonsar...ja sé, ara ho veig i em sap greu, jo no vaig estar a l'altura, em vaig portar com una egocèntrica, li retreia que sempre estigués fet pols, que no estava per mi...ja et dic, si l'hagués estimat de veritat, no sé...i sí que l'estimava, t'ho juro, però ell havia estat el meu suport, i quan es van girar les tornes jo vaig recular i el vaig deixar sol...res, cada cop sortíem menys, total, tot eren *bronques*...jo cada cop sortia més amb la pena, no només els caps de setmana, aquella temporada sortia quasi cada tarda...guanyava bastant fent de socorrista, era una piscina tranquil·la, pocs socis, tothom em coneixia, queia bé, en banyador guanyo, ja ho saps, tinc

cintureta i un bon cul...tenia uns quants *moscons*, era agradable, res seriós...però aquella tarda em vaig despistar, i la nena s'enfonsava...m'hi vaig llençar, però quasi m'hi quedo jo, també...m'havia passat una mica la nit abans i anava fins dalt...no va passar res, dos homes ens van treure, la nena, una mica de tos, unes rascades, poca cosa...però, és clar, els de la junta em van dir que, l'estiu vinent, no hi contés...Abans de Nadal ja no em quedava ni un euro, acabava de tallar amb el Miky, la mare estava paranoica i jo cada cop m'anava allunyant més de tot...sortia amb els amics, a vegades ens quedàvem tirats al pis del Peresgomes, menjàvem pizza, jugàvem a cartes, posàvem vídeos patètics dels vuitanta...sí, em vaig anar descontrolant...primer érem els de sempre, els de la colla...quan van començar a venir el Toto i el Marquitos i més penya per l'estil, la cosa va pujar de to...anaven molt forts, es fotien de tot...al principi, era l'hòstia consagrada...el Toto convidava, era esplèndid i, no sé, bon *tio*, duia bon rotllo sempre, volia que al seu costat la gent s'ho passés bé...després, quan amb l'Adri va tenir l'accident de moto, que duia al Toto de paquet, i els pares del Toto li van posar la denúncia, tot es va acabar...un mal rotllo horrorós...L'Adri va sortir de l'hospital ben fotut, va anar a judici, està pagant una indemnització que durarà tota la vida...el Toto va quedar amb aquella lesió cerebral...ja ho sé, ja ho sé...l'hauria d'anar a visitar...però no puc, no ho suportaria, ni veure'l, ni veure als seus pares...a mi no em van molestar gaire, perquè m'havia passat aquella tarda vomitant i no havia pillat; encara, però a la Sara, i al Manu, i l'Aleix, els van marejar bé, van haver de declarar...la panda es va desfer de males maneres...per això la Sara va marxar, els seus pares la van enviar a Valladolid, amb uns oncles...jo

estava molt fotuda, molt; em vaig quedar pitjor quan va marxar la Sara que quan vaig tallar amb el Miky, sí, tia, així va ser, ja t'ho dic...i ara, després del tema de la sobreposi, què pretensiosa la parauleta, només estava molt trista, molt cansada...fastiguejada de psicòlegs imbècils i de metadona...em tornava boja, i el Miky ja no va voler saber res, i amb la Sara tan lluny...els vells em tenien com por, i jo tampoc feia res per sortir del pou, no volia veure a ningú...només volia dormir, dormir molt, i se'm va ocórrer que si em prenia tota la capsa de cop, podria dormir molt temps...pensava en la mort, saps, però com una alliberació, no sé, un dormir amb somnis bonics, o sense somnis, tan m'era, mentre pogués sortir d'aquesta tristesa...el rentat d'estómac va ser brutal, allò sí que va ser l'infern, i ara sóc aquí, els primers dies em lligaven, avui ja no...no suportó veure els ulls de la mare, sembla que s'hagi fet vella de cop, se sent culpable...el pare no ha vingut. Va bé, tia, passo de contes, ja veus...d'acord, d'acord; no et deixo penjada, nooooo, no em ploris més...tens raó, siii, com sempre...millor un conte que aquesta puta vida....només, ja t'he dit, jo de contes, ufffff, suposo que l'àvia me n'explicava quan era moooolt, moooolt xica...però els he oblidat, és clar...el què et deia...una puta princesa en una puta vida guapa a Nova York...seria flipant...o, no sé...potser no...de fet, ara només voldria estar a un lloc on no em conegués ningú...i no ploris més, idiota...et mereixes tot el què et passa...ay, Sara...Miky. Àvia, ho sento, ho sento, àvia, ho sento, ho sento, ho sento...

14 desembre 2008

Primera edició en ePUB i PDF: octubre de 2013.

Aquest relat fou presentat en la 16a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2012-2013 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

